

Sygnatura akt IV Ka 160/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2018 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka (spr.)
Sędziowie:	SSO Mariusz Górski SSO Agnieszka Połyniak
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2018 roku

sprawy K. S.

syna T. i E. z domu M.

urodzonego (...) w S.

oskarżonego z art. 280 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 13 grudnia 2017 roku, sygnatura akt III K 193/17

I. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. D. z Kancelarii Adwokackiej w W. 619,92 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sygnatura akt IV Ka 160/18

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Wałbrzychu wniósł akt oskarżenia przeciwko K. S. oskarżając go o to, że:

w dniu 19 sierpnia 2016 roku w W. woj. (...) działając wspólnie w porozumieniu z inną ustaloną osobą używając przemoc w postaci uderzenia pięścią w twarz przytrzymywanie oraz szarpanie za odzież małoletniego E. B. oraz grożąc wyżej wymienionemu uszkodzeniem jego ciała zabrał następnie w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki H. (...) wartości 750 zł, bilet komunikacji miejskiej oraz dokument w postaci karty A. P. działając na szkodę E. B. i J. B., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym: wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z

dnia 25.07.2006r. za przestępstwo z art. 279§1 kk na karę roku pozbawienia wolności oraz za popełnione ciągiem przestępstw z art. 279§1 kk w warunkach art.91§1kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 01.12.2006r sygn. X K 1143/06 za przestępstwo z art. 278§1 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności , objętych wyrokiem łącznym tegoż Sądu z dnia 05.01.2010r. sygn. II K 532/09 , którym wymierzono karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, a którą odbywał w okresie od 16 marca 2011 roku do dnia 06 kwietnia 2012 roku, tj. o czyn z art. 280§1 kk i art. 276 kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk.

Wyrokiem z dnia 13 grudnia 2017 roku (sygn. akt III K 193/17) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu:

- I. oskarżonego K. S. uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku,
- II. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. D. kwotę 619,92 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu przed Sądem,
- III. wydatki powstałe od chwili wszczęcia postępowania zaliczył na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od wyroku wywiódł Prokurator Rejonowy w Wałbrzychu zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego zarzucając:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia, a polegający na błędnym przyjęciu, że K. S. w żaden sposób nie był związany ze sprawcą rozboju, albowiem nie manifestował pokrzywdzonemu wrogich zamiarów, ani nie dawał wyrazu solidarności z napastnikiem, sam zaś pokrzywdzony nie czuł żadnego zagrożenia z jego strony, co skutkowało w konsekwencji uniewinnieniem oskarżonego, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego i okoliczności działających na niekorzyść K. S. w szczególności fakt uzgodnienia ze współsprawcą momentu rozpoczęcia działania przestępczego co wynika z zeznań pokrzywdzonego, a następnie ustawienie się wewnątrz autobusu w pobliżu miejsca w którym współsprawca użył przemocy wobec pokrzywdzonego, osłanianie go i obserwowanie pozostałych pasażerów celem uniemożliwienia interwencji osobom postronnym, co wynika z zeznań naocznego świadka zdarzenia – E. S., wreszcie opuszczenie wspólnie ze współsprawcą autobusu bezpośrednio po dokonaniu rozboju – prowadzi do wniosku, iż wyżej wymieniony współdziałał w ten sposób z drugą ustaloną osobą w popełnieniu zarzucanego mu przestępstwa,

a podnosząc wskazany zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja jest zasadna.

Nie sposób podzielić argumentacji sądu I instancji dotyczącej wybitnie biernej postawy oskarżonego w trakcie zajścia w autobusie w dniu 19 sierpnia 2016 roku. Analiza zapisu monitoringu w zestawieniu z relacjami świadków nie pozostawia wątpliwości, że oskarżony pozostawał sprawcą rozboju dokonanego wspólnie ze skazanym już P. P., a przemawia za uznaniem powyższego szereg okoliczności, których łączne postrzeganie prowadzi do jednego możliwego wniosku, a mianowicie:

- zaraz po wejściu do autobusu P. P. i K. S. porozumiewali się ze sobą, a rozglądając się typowali potencjalną ofiarę, co też i nastąpiło, bowiem pokrzywdzony siedział sam, z tyłu autobusu, w miejscu utrudniającym znacznie próbę ucieczki,
- zanim P. P. przysiadł się do pokrzywdzonego E. B. oskarżony K. S. zajął miejsce przodem do drzwi autobusu zasłaniając ciałem czynności podejmowane przez P. P., co też zaobserwowała świadek E. S. (k.204), której zeznania sąd I instancji uznał za zupełnie nieistotne,

- działania P. P. wywołały poruszenie wśród stojących i siedzących nieopodal pasażerów za wyjątkiem K. S., który sprawiał wrażenie że nic nie zauważył patrząc w drzwi autobusu,
- działanie P. P. poprzedzone było porozumieniem z oskarżonym K. S. ujętym w stwierdzenie „zaczynamy”, o czym wspominał pokrzywdzony składając zeznania 14 lutego 2013 roku (k.213 akt III K 863/16), a które to zeznania sąd I instancji zignorował,
- po dokonaniu rozboju obydwaj sprawcy opuścili autobus, co również przemawia za istnieniem między nimi porozumienia.

Nie sposób zatem przyjąć, iż zachowanie oskarżonego K. S. było zupełnie bierne i w istocie był on jedynie świadkiem rozboju dokonanego przez osobę, której w istocie nie znał. Wnioskowanie takie już na pierwszy rzut oka nacechowane jest naiwnością i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego.

Oczekiwanie przez sąd I instancji od świadka E. S. interwencji w czasie zaobserwowania rozboju czynionego przez dwóch młodych mężczyzn, którzy czynili to w „biały dzień” nie licząc się z niczym i nie zważając na świadków (k.248) oraz kwestionowanie wiarygodności świadka z powodu niepodjęcia takiej interwencji musi dziwić, jeśli zważy się na poziom agresji P. P. i ewidentnie chuligański charakter czynu. Działanie oskarżonych doprowadziło do „paraliżu” nie tylko pokrzywdzonego ale i siedzącą naprzeciwko kobietę z małym dzieckiem, która widząc na co pozwala sobie P. P. czym prędzej zabierając dziecko udała się w kierunku przodu autobusu (co zostało zarejestrowane przez jedną z kamer monitoringu).

Jedyną osobą w bliskim otoczeniu pokrzywdzonego, która nie był poruszona tym co się działo na tylnych siedzeniach autobusu był oskarżony K. S.. Można zapytać dlaczego? Otóż oskarżony nie był zaskoczony tym co się działo za sprawą jego kolegi ponieważ wiedział dokładnie co dziać się będzie porozumiewając się wcześniej w tym zakresie z drugim ze sprawców. Przywołane zatem w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku orzecznictwo Sądu Najwyższego (k.248) nie przystaje do realiów niniejszej sprawy, bowiem oskarżony K. S. niewątpliwie traktował działanie P. P. jak własne, a jego zachowanie było istotne, bowiem potęgował swą bytnością stan zagrożenia, jak też zniechęcał potencjalnych śmiarków do pomocy pokrzywdzonemu wobec którego używana była przemoc.

Okoliczność, iż pokrzywdzony przerażony zachowaniem P. P. w czasie kiedy był już ofiarą przemocy nie widział nic więcej oprócz agresywnego napastnika nie zmienia faktu, że wcześniej zaobserwował wejście do autobusu dwóch sprawców, którzy się porozumiewali, co wzbudziło już jego niepokój i pozostawało w świadomości pokrzywdzonego kiedy był już bity.

Sprawa wymaga zatem ponownego rozpoznania (art.437§2 kpk), bowiem nie jest możliwa zmiana zaskarżonego wyroku (art.454§1 kpk).

Na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U. nr 16 poz. 124 ze zm.) oraz §17 ust.2 pkt 4, §20 oraz §4 ust.1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. D. 619,92 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.